

VOOR VRIJHEID DUS TEGEN ISLAMISERING

SAM VAN ROOY

**VOOR VRIJHEID
DUS TEGEN
ISLAMISERING**

DOORBRAAK

Inhoud

9	WOORD VOORAF – <i>Paul Cliteur</i>
13	TEN GELEIDE
19	OOK VOOR KHALID
23	DE COVER VAN DIT BOEK: HET BELANG VAN DE VROUW
55	ISLAMKRITIEK
73	OIKOFOBIE
91	MIGRATIE EN DEMOGRAFIE
115	ISLAMISERING
179	LITANIE
203	HOOP
207	TEGEN DE ISLAMISERING VAN ONZE CULTUUR
247	MOET ER NOG ZAND ZIJN? – <i>Wim van Rooy</i>
253	NOTEN

*Voor mijn ouders, mijn broer, mijn zus en mijn vriendin,
die een enorme steun waren en zijn.*

*“Een beschaving, een cultuur, kan niet overleven zonder passie,
kan niet worden gered zonder passie.”*

ORIANA FALLACI

*“De strijd voor vrijheid omvat niet de onderwerping
aan een religie die, zoals de islam,
andere religies wil vernietigen.”*

ORIANA FALLACI

“Hoewel polygamie bij onze oosterburen verboden is, mocht Ahmad A. eind januari zijn tweede vrouw naar Duitsland laten komen. De zaak heeft de afgelopen weken voor veel ophef gezorgd, maar de Syrische vluchteling begrijpt de commotie niet. Als gelovige moslim houdt hij zich gewoon aan de sharia. Hij zou graag 4 echtgenotes willen en 10 tot 20 kinderen.

Ahmad trouwde in Syrië met zijn tweede vrouw Lina toen ze nog maar 13 jaar oud was. Zes jaar eerder trad hij in het huwelijk met zijn eerste echtgenote Betoal. Zij was toen 14 jaar. In Syrië heeft hij ook nog een derde vrouw maar daarvan leeft hij gescheiden. In zijn land van oorsprong is het immers toegelaten om getrouwd te zijn met maximaal 4 echtgenotes.

(...)

De 32-jarige Ahmad leeft met zijn gezin met zes kinderen – en een zevende op komst – in een woning die door de gemeente Pinneberg ter beschikking is gesteld en die door het lokale jobcentrum wordt betaald. Ahmad wilde altijd al naar Duitsland komen, zo vertelt hij: ‘Hier is er ondersteuning, ze geven ons bijstandsuitkeringen, ze geven ons dit huis.’

Wanneer de reporter vraagt hoeveel financiële ondersteuning hij krijgt, moet de Syriër het antwoord schuldig blijven. ‘Dat weet ik niet. Het geld wordt overgeschreven en ik haal het af bij de bank.’

Ahmad is blij in Duitsland te zijn. ‘Ik wil ‘mama Merkel’ hartelijk danken. Zij is de enige die zich het lijden van de Syriërs heeft aangetrokken. Ook de Duitsers dank ik. Al zijn er ook racisten. Maar de Duitsers hebben al oorlog meegemaakt en tonen veel medeleven met de Syriërs.’

Beide echtgenotes zijn niet jaloers op elkaar, meent de man. ‘Ik zorg ervoor dat er geen concurrentie heerst.’ Ook de vrouwen willen geen man voor zich alleen. ‘Het is ons lot om met twee te zijn, zoals God het wil’, verklaart Lina. Ahmad heeft aangekondigd dat hij in de toekomst echter 4 echtgenotes wil en graag 10 tot 20 kinderen.

De familie heeft ondertussen de vluchtelingenstatus verkregen en mag drie jaar in Duitsland blijven. Daardoor kan de ongeletterde arbeider Ahmad werk zoeken en een cursus Duits volgen. Maar hij wil liever bij zijn kinderen zijn.”¹

Woord vooraf

Sam van Rooy's boek *Voor vrijheid dus tegen islamisering* begint met een anekdote over de arabist, islamkenner en politicus Hans Jansen (1942-2015). Jansen was te gast in het Nederlandse televisieprogramma *Pauw & Witteman* en op 17 november 2010 werd hij daar streng ondervraagd over een door hem geconstateerde trend naar 'islamisering'. De ondervrager, Paul Witteman, bijgestaan door de klappers op de publieke tribune, konden maar niet zien dat de door Jansen geconstateerde trend inderdaad plaatsvond. Kon hij voorbeelden geven? Jansen raakte van zijn stuk, hakte wat en kon niet zo snel voorbeelden noemen. Hoongelach op de publieke tribune. Het punt was gemaakt. Jansen zag spoken.

Het is een tafereel dat zich vele malen heeft herhaald bij de publieke omroep de afgelopen jaren, zowel in Nederland als in België. Linkse journalisten die een rechtse gast hebben, 'rechts' dat wil tegenwoordig zeggen: iemand die kritisch spreekt over de islam of islamisering. De linkse journalist die voor de uitzending nog zo gezellig met je stond te praten ontpopt zich *live*, tijdens de uitzending, ineens in een andere diersoort en de 'gast' blijkt, voordat hij het doorheeft, op het chopchop-square in Riyad te liggen. Zijn hoofd moet eraf. Of zijn handen, of voeten. Nou ja, figuurlijk dan. Hij moet van zijn reputatie worden beroofd. Als 'racist' worden gebrandmerkt, of als 'xenofob' of 'islamofob'. Het publiek zit ondertussen vrolijk te grinniken bij de degradatieceremonie en de 'gast' leert op zo'n avond één les: *nooit meer publiekelijk uitspraken doen over islam*.

Het publiek is door de procedure gerustgesteld. Het is allemaal maar onzin, die klachten over islamisering. Dat had die vlotte journalist maar weer eens aangetoond door de *nutty professor* even behendig op zijn plaats te zetten.

Toch liggen de voorbeelden van de door Jansen en ook door Van Rooy geconstateerde trend voor het oprapen. Ironisch genoeg begint

het in Nederland bij Witteman zelf. Op 23 februari 1987 stond bij het VARA-programma *Achter het Nieuws* een onderdeel geprogrammeerd over de satirische kritiek van Rudi Carrell (1934-2006) op de Iraanse dic-tator Ayatollah Khomeini (1902-1989). De minister van Buitenlandse Zaken, Hans van den Broek, belde *live* in bij presentator Witteman om hem ervan te overtuigen dat uitzending van dat onderdeel te gevaarlijk, te beledigend, te weinig respectvol zou zijn naar Khomeini, Iran, het Iraanse volk, en de islam. Beetje protest bij de VARA (persvrijheid ten-slotte), maar men gaf toe. Het onderdeel met de Khomeini-satire werd niet uitgezonden. Een staaltje zelfcensuur. Een van de vele.

Zoals ik heb beschreven in de ‘The Rudi Carrell Affair and its signifi-cance for the tension between theoterrorism and religious satire’ (2013) en in *The Fall and Rise of Blasphemy Law* (2016) rollen we van die affaire uit 1987 vanzelf door naar de Rushdie Affaire (1989) en vandaar weer naar andere kwesties, zoals de moord op Theo Van Gogh (2004), de Deense Cartoon Affaire (2005) en de Franse Cartoon Affaire (2015).

Bij al deze affaires veinzen de journalisten van de publieke omroep onbegrip. Ze kennen die affaires niet. Zien het verband niet. En als ze het wel zien, denken ze dat je overdrijft. De strategische onwetendheid wordt ijverig gecultiveerd. De mainstream media zien ‘overal islam-kritiek’. Hoezo, zou dat niet kunnen? Goed, die Van Gogh, die Rushdie, *Charlie Hebdo*, maar om hoeveel mensen gaat het nu uiteindelijk?

Wat ik zelf intrigerend vind, is dat je het niet in alles eens hoeft te zijn met Sam van Rooy (of met Wim van Rooy) om toch te zien dat de trend van islamisering wel degelijk te zien is. Je kunt bijvoorbeeld volhouden: de islam is *in essentie* een godsdienst van vrede en liefde (zoals Sams jeugdviend Khalid doet, opgevoerd in het begin van het boek), maar die godsdienst van vrede en liefde wordt langzaamaan overwoekerd door de godsdienst van Khomeini met zijn fatwa over schrijvers. Ik be-schouw die discussie (gaat het om de islam of de *radicale* islam?) als een discussie binnenshuis. Wie heeft gelijk? Khalid (de islam is gekaapt) of Sam (de islam is het probleem)? Sam zegt (met een verwijzing naar Hafid Bouazza): er moet wel wat te kapen vallen.

Ik parkeer deze discussie even weg en constateer dat tegenwoordig onze omroepen, de mainstream wetenschap (islamwetenschap) en de dominante richting in de politiek aan processen, tendenties, manieren van handelen en denken een kans geven (hoe je die ook wilt noemen,

islam of gekaapte islam) waarmee we grote moeilijkheden kunnen gaan krijgen. Wie goed kijkt, kan de eerste manifestaties daarvan zien. Het zou kunnen zijn dat Rushdie en *Charlie Hebdo* geen incidenten, maar precedentes zijn. Of die gevaren kunnen worden afgewend, weet ik niet. En dan bedoel ik: ik weet het echt niet. Ik ben ten aanzien van de toekomst agnost. Maar wat ik wel denk te weten, is dat diegenen die daar zorgelijke dingen over schrijven (Hans Jansen, Sam van Rooy, Wim van Rooy) een serieus antwoord verdienen. Iets anders dan het gehoon op de publieke tribune van de talkshows bij de publieke omroep.

Het zou mijn wens zijn dat het boek van Sam van Rooy breed wordt gelezen. De vrolijke zorgeloosheid van het *cordon sanitaire* kunnen we ons niet meer veroorloven. Of Wim en ik nog een omslag in het politiek correcte denkklimaat gaan meemaken weet ik niet, maar Sam wel. Hoop ik.

Paul Cliteur

Ten geleide

“Het station waar we nu zijn aangekomen, het perron waarop ik nu sta, is het perron van het islamdebat. Een perron dat nooit aangelegd had moeten worden, een perron waarop ik nooit had willen staan maar een perron waarvan ik regelmatig aan den lijve ondervind dat ik er niet welkom ben.”

EBRU UMAR

Op 17 november 2010 zat de in 2015 overleden arabist prof. dr. Hans Jansen in *Pauw & Witteman* (nu: *Pauw*), het bekende debatprogramma op de Nederlandse openbare omroep NPO-VARA. Hij was gevraagd om zijn rol als getuige-deskundige toe te lichten in het eerste proces tegen Pvv-leider Geert Wilders naar aanleiding van bepaalde van diens uitspraken over de islam, en zijn islamkritische film *Fitna*. Jansen zei: “Op dit moment is er een trend om de voorhoede van de islam in alles ter wille te zijn. Met name links doet dat graag. En er is een trend om te zeggen: ja hoor eens, we moeten ons een beetje verzetten tegen de ideologie van de islam en we moeten eraan vasthouden dat de regelgeving in Nederland alleen uit gekozen organen, Tweede Kamer, gemeenteraad komt, en niet uit de handboeken voor de sharia.”

Vervolgens vroeg Jeroen Pauw om een voorbeeld te geven van “dat de voorhoede van de islam allerlei mogelijkheden krijgt, met name door links kennelijk, om hun agenda te plaatsen hier in deze samenleving”. Helaas kreeg Jansen een soort black-out. Hij slaagde er niet meteen in om een voorbeeld te noemen en probeerde de ongemakkelijke stilte op te vangen door te zeggen: “Het is altijd moeilijk om meteen een mooi voorbeeld te geven, ik vind eigenlijk dat het jullie taak [die van journalisten] is om die klaar te hebben liggen, maar goed ik zal mijn best doen.” Aan de debattafel klonk gelach en er ontstond wat rumoer. Waarop Jansen met sprekende voorbeelden kwam: “Ehsan Jami, dat is een jongen die wil ophouden met moslim te zijn – dat recht heeft ie volgens Nederlands recht –, die is in moeilijkheden gekomen en heeft een pak slaag

gehad op straat. Theo Van Gogh die nogal ruw in de mond was over, ja, onder andere de islam, die is, zoals je misschien weet, vermoord.”

Paul Witteman, de medemoderator van Pauw, kaatste direct de bal terug: “Niet [vermoord] door links.” Jansen leek daardoor van zijn stuk gebracht. Hij had kunnen antwoorden dat de moordenaar van Van Gogh, Mohammed Bouyeri, alsook de islamitische geweldplegers tegen Ehsan Jami, in Nederland *zijn* én er hun ding hebben kunnen doen als gevolg van enerzijds het immigratiebeleid en anderzijds de islampamperpolitiek van (onder meer) de linkerzijde. Na even aarzelen zei Jansen: “In het algemeen vind ik dat de islamisatie [islamisering] (...), het invoeren van steeds meer islamitische regels, dat is iets waar links in het algemeen vrede mee heeft.” Waarop Pauw: “Dat was eigenlijk mijn vraag (...), de vraag was: geef eens één voorbeeld waarin links dat dan doet, of rechts, het doet mij er niet toe wie het doet, maar dat dat gebeurt in deze samenleving wat u zo gevaarlijk vindt.” Jansen: “Het wordt een vreselijk afgang want ik kan zo gauw niks bedenken.”

Een ogenblik later wees Jansen erop dat PvdA-politicus Ahmed Marcouch (de huidige burgemeester van Arnhem), op kosten van de belastingbetaler en slechts enkele maanden na de jihadistische moord op Theo van Gogh, de gezaghebbende antisemitische en jihadterreurverheerlijkende islamgeestelijke Yusuf al-Qaradawi (evenals andere islamitische predikers) naar Amsterdam-West had willen halen. Jansen vond dat Marcouch de scheiding tussen Kerk en Staat in het gedrang had gebracht en stelde cynisch: “In mijn voorbije generatie is de scheiding van Kerk en Staat een absolute must.” Hoongelach was zijn deel. Dat wat Jansen zo treffend kwalificeerde als ‘beroepsmoslims’ – moslims die ervoor ijveren om (onderdelen van) de islamitische wet of sharia ingang te doen vinden in onze samenleving – en hun fellow-travellers voelden zich gesterkt en maakten zich vrolijk.

De o zo geleerde Hans, die ik persoonlijk goed heb gekend en van wie ik veel heb geleerd, verdiende dit niet. Met de bedreigde ex-moslim Ehsan Jami en de vermoorde vrijdenker Theo Van Gogh had hij wel degelijk belangrijke voorbeelden genoemd van islamisering, maar hij had nagelaten ze expliciet te koppelen aan de islamofiele en islampamperende houding en daden van al dan niet linkse beleidsmakers. Bovendien is alleen

al het feit dat arabist Hans Jansen bij *Pauw & Witteman* zat omdat de islamkritische politicus Geert Wilders (en niet bijvoorbeeld de christendomkritische Paul Cliteur) was aangeklaagd door een alliantie van politiek correcte activisten en slachtofferige beroepsmoslims ('juridische jihad'), een teken dat onze samenleving islamiseert.

Wie de boeken, essays, artikelen, studies en reeks columns van arabist prof. dr. Hans Jansen leest (zie zijn publicatielijst op arabistjansen.nl), weet dat hij, behalve humor, een enorme kennis had van de islam, het Arabisch, het Midden-Oosten en ook van het jodendom (inclusief het Hebreeuws) en het christendom. Als een van de weinigen in de Lage Landen begreep Jansen ook goed waarom en hoe precies onze samenleving bezig is te islamiseren. Als geen ander legde hij een giftige cocktail bloot: de kernopdracht van de islam ('islam' betekent 'onderwerping'), zijnde veroveren en onderwerpen (islamiseren); de tribale, slachtofferige, supremacistische, jihadistische psyche van de beroepsmoslim; de volgzame spirit van de vaak ook bange (niet-beroeps)moslim; en de heersende lafheid, decadentie, politieke correctheid en zelfhaat in onze verweesde samenlevingen (Pim Fortuyn). Het resultaat: capitulatiegedrag, de onderwerping van niet-moslims aan (beroeps)moslims en de islam of *dhimmitude*² en dus het islamiseren of islamitischer worden van onze samenleving. *Dhimmitude*, zo leerde Hans Jansen, is afgeleid van het Arabische woord *dhimmi* en betekent: een jood of christen die onder dwang het oppergezag en de superioriteit van de islam erkent, zich houden aan een reeks kleinerende, discriminerende regels en *jizya*, een aparte belasting, betaalt.³

Jansen heeft dat als volgt samengevat: "De islamitische strategie is erop gericht eerst Europa in te nemen, en strategisch is dat ongetwijfeld juist. Als Europa gevallen is, kan Israël niet zo veel moeite meer kosten, en daar komt Amerika heus achteraan. Om Europa te veroveren is bovendien waarschijnlijk opmerkelijk weinig geweld nodig. De demografie doet wat zij doet, en de incidentele sluipmoord op een cartoonist, schrijver of politicus die te hard te keer gaat, doet de rest. De Europese multiculturele elites buigen zich ver achterover om de islam ter wille te zijn, en zijn beslist niet van zins op de hoogte te raken van de geschiedenis van de expansie van de islam. Zelfs bij het CDA en de ChristenUnie [en in Vlaanderen de CD&V] bestaat er een wonderlijke tegenzin om zich

eens te verdiepen in de geschiedenis van de ondergang van het christendom onder de islam. Er kan nog geen stagiaire op het partijbureau voor worden vrij gemaakt. Tegelijkertijd stelt de heersende elite zich keihard op tegen islamcritici, die worden zo nodig, denk aan [de Nederlandse cartoonist] Gregorius Nekschot, door een peloton van de mobiele eenheid van hun bed gelicht, maar diezelfde mobiele eenheid wordt niet ingezet bij wangedrag door moslims, want dan geldt dat alles moet worden gedaan ‘om erger te voorkomen’. De leiders van de islamitische gemeenschappen hoeven zich verder niets te wensen. Onder zulke omstandigheden is het voldoende dat de tand des tijds zijn nuttige werk doet, en binnen enkele decennia is iedereen vergeten waarom je ook weer maar geen moslim moest worden. (...) Het einde nadert. De islamitische traditie levert over dat Mohammed gezegd heeft: *‘Man Zafirtum bihi min rijaal al-yahuud, fa-qtuluuh’*, ‘Doodt elke jodenman die in uw handen valt.’ Een cultuur of een godsdienst die van zulke bloeddorstige uitspraken geen afstand neemt, mag uitsluitend nog hopen te incasseren wat zij zelf anderen toewenst. Wie gaat de strijd winnen? Het ziet er goed uit voor de islam, maar het is nog een beetje te vroeg om aan het voorspellen te gaan.”⁴

En dus zitten we in het zwakke, gefeminiseerde, narcistisch-hedonistische, verveelde, postmoderne Westen al vele jaren willens nillens in de fase van het ‘islamdebat’ (of wat daarvoor moet doorgaan). De Nederlands-Marokkaanse taalvirtuoos Hafid Bouazza schreef daarover: “Moslims zijn niet creatief, maar wel goed in het overnemen van termen en trucjes. Zolang ze hun beschimmelde religie maar in leven kunnen houden (al was het maar met een gesubsidieerde fietspomp). Westerlingen helpen wel een handje. Toen ze eenmaal het woord ‘debat’ leerden kennen, werd hun bekeringsdrang gebracht onder de term ‘debat’. In een onvergetelijke zin schreef Bas Heijne hierover dat moslims met iedereen in debat wilden, behalve met zichzelf. Voor ‘debat’ kan men ook ‘discussie’ invullen.”⁵

De Nederlandse columniste en vurig verdedigster van onze vrije samenleving Ebru Umar situeerde het treffend: “Het is 8 maart 2018, internationale vrouwendag en we houden in Rotterdam een islamdebat. Als je dat 45 jaar geleden tegen de eerste gastarbeiders had gezegd, hadden ze naar hun voorhoofd gewezen. De islam? Onderwerp van debat? Doe

ff normaal zeg. De islam is iets van thuis. Iets wat ze achtergelaten hebben. Iets uit de oudheid, iets wat achterhaald is. De islam is privé. Niet westers. Waarom zouden ze het überhaupt over de islam hebben? Laat staan in de toekomst!?! En toch overheerst de islam inmiddels in elke verkiezingsstrijd, beheerst het elk debat en zorgt het voor maatschappelijke spanningen. Waar is het misgegaan? (...) Ik heb hier geen antwoord op. Mijn grootste vijand [Erdogan] echter wel: 'Democratie is als een trein. We stappen uit wanneer we aankomen op het station dat wij wensen.' Het station waar we nu zijn aangekomen, het perron waarop ik nu sta, is het perron van het islamdebat. Een perron dat nooit aangelegd had moeten worden, een perron waarop ik nooit had willen staan maar een perron waarvan ik regelmatig aan den lijve ondervind dat ik er niet welkom ben. Als het nou alleen om mij zou gaan, zou ik nog mijn schouders erover kunnen ophalen. Maar helaas. Dankzij onze politici die moslims behandelden als special *snowflakes* met hun eigen *special rights* die voorrang hebben boven álles wat normaal is in Nederland, zijn we als Nederland onderweg naar een station waar ik en met mij vele vrouwen niet eens mogen uitstappen.⁶ Vul voor Nederland eender welk westers land in (in Oost-Europa en Oost-Azië is men slimmer). Ik sta dus mee op het 'perron van het islamdebat', omdat ik niet anders kan – omdat ik uit alle macht wil voorkomen dat via de voortschrijdende islamisering van onze samenleving het islamitische eindstation wordt bereikt.

Natuurlijk is het onnoemelijk veel waardevoller en interessanter om na te denken, te discussiëren en te schrijven over andere onderwerpen en uitdagingen, zoals milieu, economie, kunst, energie, mobiliteit, onderwijs, technologie, sport en wetenschap – zaken die onze vrije, geavanceerde samenleving in tegenstelling tot de islam wél vooruithelpen. Mijn vriendin, als seculiere Pers in Iran gedwongen opgegroeid onder de sharia, zegt het te gek voor woorden te vinden dat "jullie westerse, vrije, moderne maatschappij zich nu steeds meer moet bezighouden met de achterlijke islam". Hafid Bouazza schreef: "Zoals de moslims het woord allochtoon hebben bezet, zo bezet de islam de openbare orde, de vrije principes. (...) Ik heb ooit gezegd dat de islam het slechtste is wat Nederland [of West-Europa] is overkomen."⁷ Ik ben net zo islam-moe als vele andere mensen (moegetergd), maar de islamisering overstijgt al de rest en is een existentiële bedreiging: als we niet opstaan zal al het boven-

genoemde ondergeschikt en onderworpen worden aan islamitische mores en derhalve worden teruggeworpen in de tijd. Dat verval is reeds decennia geleden ingezet, en op microschaal manifesteert het zich vandaag overvloedig: op scholen, op trams, bussen en metro's, in ziekenhuizen, op straten en pleinen, aan gemeenteloketten en in dokterspraktijken.

Dit boek is dan ook geschreven uit grote bezorgdheid, frustratie en een soms overheersend gevoel van wanhoop. Een ramp voltrekt zich. Onze vrije, vrolijke en welvarende samenleving lijkt ten dode opgeschreven – op sommige vlakken ligt ze al op *intensive care*. Niet zelden immers worden islamcritici met de dood bedreigd waardoor ze zwaar moeten worden beveiligd, of ze worden juridisch vervolgd of op een of andere manier uit de samenleving gebannen of gebroodroofd. Ik wil met dit boek dan ook onderbelichte stemmen en noodkreten laten klinken, vooral die van ervaringsdeskundigen: ex-moslims en dissidenten die, net zoals de Sovjet-samizdat, beter dan wie ook inzien wat er aan het gebeuren is, maar die door de zogenaamde progressieven en het establishment worden verraden (maar wel au sérieux worden genomen door conservatieve denkers). Mijn en hun boodschap is bijzonder ongemakkelijk: een *inconvenient truth*.

De weerbarstige realiteit komt slechts sporadisch, versplinterd en gefilterd bij ons binnen, maar voor wie ze intensief volgt en de puzzelstukjes bij elkaar legt, komt de spreekwoordelijke islamitische ijsberg vanonder het topje tevoorschijn. Ik wil de lezer dan ook waarschuwen: wat hierna volgt is een opeenstapeling van gebeurtenissen en ervaringen en een aaneenrijging van stemmen en analyses. Ze laten een stapsgewijze, noodlottige ontwikkeling zien: de enorme en groeiende kwantiteit van islamiseringsfenomenen en -praktijken die op een gegeven ogenblik een kwalitatieve omslag naar een onvrije, geïslamiseerde samenleving zullen vormen – in heel wat wijken is het al zover. Ik wil u er dan ook op attenderen, lezer, zoals Multatuli herhaalde malen deed, dat dit een “eentonig verhaal” is. Wellicht zult u er, net zoals ik, soms moedeloos van worden, en kwaad. Maar voor onze vrije samenleving is het van levensbelang dat we het onder ogen zien én actie ondernemen.

Ook voor Khalid

“Soms heb ik medelijden met aardige en fatsoenlijke moslims die hun religie niet kennen. Wanneer ze erachter komen wat de Koran en de Hadith eigenlijk zeggen, zijn ze echt geschokt. Onwetendheid is echter geen excuus. Lees je heilige boek. Dat is het minste wat je kunt doen voordat je je leven wijdt aan het volgen ervan.”

YASMINE MOHAMMED

In wezen zijn moslims, dixit de Turkse ex-moslim Tarik Armagan, “de eerste slachtoffers van Allah”.⁸ In weerwil van wat ik soms krijg te horen, heb ik in mijn jeugd nooit echt slechte of traumatiserende ervaringen gehad met moslims. Ik ging graag en veel – en als enige autochtoon – voetballen met Marokkaans-islamitische buurtjongens en klasgenoten. In mijn klas zat een pientere en toffe Afghaanse jongen met een sterk seculiere inslag, Farid, die door Marokkanen belachelijk werd gemaakt. Ze keken op hem neer omdat hij Afghaan was en eigenlijk geen moslim (of alleszins veel minder dan zij). Ik meen dat hij arts is geworden. Vandaag heb ik in activistische en intellectuele context contact met ex-moslims en islamkritische moslims die de islam de facto hebben verlaten.

Recent belandde ik in een twitterdiscussie met mijn jeugdvriend Khalid, een ietwat klunzig type met een peperkoeken hart. Hij reageerde ontdaan op een door mij met islamkritiek becommentarieerd artikel over een islamprediker die in het Genkse stadhuis een lezing voor moslimjongeren had gehouden, waarin hij had gesteld dat “muziek beluisteren zondig is” en moslims had aangespoord om zich af te zonderen van onze ‘zondige’, van alcohol en muziek doordrongen samenleving. Khalid schreef over mijn islamkritiek: “Beste Sam. Dat zijn nonsens over de islam. Jullie willen alleen haat zaaien (sic) dat vind ik jammer. Sorry dat ik het zo cru zeg. Islam is zuiver en harmonieus. Ik zou mijn hand in het vuur steken voor u omdat je mij toen geholpen hebt op waterbaan [onze

school].” Ik wees Khalid op Koran 9:5: ‘Dood de afgodendienaars waar ge hen maar vindt, neem hen gevangen en beleger hen en bereid hun alle soorten hinderlaag.’ Zijn reactie: “Beste Sam, laat je niet mee slepen (sic) door leugens. Om verzen uit de koran te ontlede moet je heel veel kennis hebben. Er zijn verzen die u niet in de heden (sic) kunt toepassen maar kunnen (sic) een momentopname zijn. Wees open Sam en geef iedereen een kans.” De van Egypte afkomstige tolk en auteur Nahed Selim citeert in dat verband Mohammed Shahroer (docent aan de Universiteit van Damascus): “Het is makkelijker om een tunnel onder de zee te bouwen dan om mensen het Boek van God met hun eigen ogen te leren lezen. Al honderden jaren zijn ze gewend om het met geleende ogen te lezen.”⁹

Ik vond het een confronterende ervaring, omdat ik moest vaststellen dat de goede Khalid ook vandaag nog, zoals vele oprecht vredelievende ‘moslims’, doordrongen is van de leugen dat de islam goed is. De Pakistaans-Canadese arts, schrijver en ex-moslim Ali Rizvi wijst er in dat verband op dat “veruit de meeste moslims de Koran nooit hebben gelezen.”¹⁰ Dat geldt ook voor de Hadith, het leven van de islamitische profeet Mohammed, en de islamitische wet of sharia. Ex-moslima Yasmine Mohammed zegt daarover: “Soms heb ik medelijden met aardige en fatsoenlijke moslims die hun religie niet kennen. Wanneer ze erachter komen wat de Koran en de Hadith eigenlijk zeggen, zijn ze echt geschokt. Onwetendheid is echter geen excuus. Lees je heilige boek. Dat is het minste wat je kunt doen voordat je je leven wijdt aan het volgen ervan.”¹¹ Hafid Bouazza merkt op: “De islam is niet het slachtoffer van onwetendheid, en zelfs als dat wel zo was: onwetendheid is geen onschuld.”¹²

Bij Ali Rizvi is het zo gegaan: toen hij “als kind van Pakistaanse ouders opgroeide in Riyadh, ontdekte hij dat van dieven de hand werd afgehakt. ‘Is dat niet barbaars?’ vroeg hij geschokt aan zijn ouders. Zij stelden hem gerust: het had niets te maken met de islam, het was gewoon onderdeel van de Saoedische cultuur. Zou zomaar kunnen, dacht Rizvi. Hij zat op een internationale school, gescheiden van ‘die rare’ Saoedi’s. Ze hadden ook een plein dat expats ‘Chopchop Square’ noemden, en waar de openbare onthoofdingen plaatsvonden. Maar toen Rizvi als nieuwsgierige tiener de Koran begon te lezen, zag hij dat handen afhakken wegens diefstal letterlijk wordt voorgeschreven, in vers 5:38. En dat ongelovigen

moeten worden onthoofd, las hij in vers 8:12-13. Toen hij dat aan zijn ouders liet zien, waren zij net zo verbijsterd als hij. De confrontatie met zoveel gruwel bracht Rizvi ertoe om zich van de islam af te keren.” Bij een anonieme Britse ex-moslim ging het op dezelfde manier: “Vroeger volgde ik de islam en zijn regels. Maar vele regels waren voor mij verborgen. Toen ik begreep dat ze een negatieve impact op me hadden en niet in overeenstemming waren met mijn eigen principes en ethiek, heb ik de islam verlaten.”¹³

Ik schrijf dit boek dus ook voor Khalid. Ik wil mensen zoals hij aan het verstand brengen dat ze tolerant, humaan en vrij zijn ondanks en niet dankzij de islam. Dat de zogenaamde extremisten of fundamentalisten, of ze nu ‘salafist’, ‘islamist’, ‘jihadist’ of ‘wahabiet’ worden genoemd, volgens de islamitische leer veel betere moslims zijn dan hij (of scherper gesteld: dat zij de moslims zijn en Khalid de facto de islam afvalt). Hafid Bouazza merkt in dat verband op: “De stelling dat moslimfundamentalisten de islam gekaapt hebben, klopt niet. Of beter gezegd: er moet wel iets te kapen vallen.”¹⁴ Ik moet en zal mensen zoals Khalid ervan overtuigen dat ik de strijd voor vrijheid en dus tegen de islamisering van onze samenleving ook voer voor goede mensen zoals hij, die evenzeer slachtoffer zouden worden mochten beroepsmoslims de macht in handen krijgen en sharia-principes worden geïntroduceerd; en dat ik er met andere woorden gewoon voor wil zorgen dat onze vrije en tolerante samenleving vrij en tolerant blijft en niet verwordt tot een tweede Midden-Oosten.

In een onvolprezen artikel vatte de islamkritische en door moslims met de dood bedreigde PVV-leider Geert Wilders het perfect samen: “De islam ontnemt moslims hun vrijheid. Dat is jammer, want vrije mensen zijn in staat tot grote dingen, zoals de geschiedenis heeft geleerd. De Arabische, Turkse, Iraanse, Indiase en Indonesische volkeren hebben een enorm potentieel. Als ze niet de gevangenen van de islam zouden zijn, als ze zich konden bevrijden van het juk van de islam, als ze Mohammed niet meer tot rolmodel zouden nemen en zich zouden ontdoen van de duivelse Koran, dan zouden ze in staat zijn tot grote dingen, niet alleen ten bate van zichzelf, maar van de hele wereld.”¹⁵

De cover van dit boek: het belang van de vrouw

*“De sluier is de Jodenster van de moslimvrouw,
zichtbaar teken van haar status als Untermensch.”*

CHAHDORTT DJAVANN

De oorspronkelijke cover van dit boek bevatte een foto van het agentschap Belga waarop enkele gehoofd-doekte moslima's zijn te zien, van wie een of meerdere verbonden zijn of waren aan de pro-hoofd-doekenactiegroep Baas Over Eigen Hoofd (BOEH). Zij stonden op 1 september 2009 met megafoon, spandoeken en borden aan het Atheneum van Antwerpen te demonstreren tegen het hoofd-doekenverbod dat directrice Karin Heremans wilde invoeren.¹⁶ Op hun borden stond 'vrije keuze' geschreven, dus illustreerde de foto treffend het contrast dat ook in de titel van dit boek zit. Maar Belga liet ons niet toe de foto te gebruiken, want de moslima's mochten niet in een "negatief daglicht" komen te staan. Plots mochten we zelfs geen enkele foto met demonstrerende moslims meer kopen uit het uitgebreide Belga-fotoarchief (met talloze foto's uit binnen- en buitenland), ook niet wanneer we de gezichten onherkenbaar zouden maken (de ontwerper zei dit nog nooit te hebben meegemaakt). Angst dus voor het mogelijk islamkritische karakter van het boek en de lange tenen en korte lontjes van moslims; angst om in een (media)storm terecht te komen en om een 'islamofobe' (dus slechte) naam te krijgen. Ik geloof nooit dat hetzelfde zou zijn gebeurd als ik een boek over bijvoorbeeld abortus had willen publiceren en we eenzelfde soort foto hadden willen kopen waarop enkele katholieken staan te demonstreren tegen abortus; of een Israëlisch of zionisme-kritisch boek met een coverfoto van demonstrerende ultraorthodoxe zionistische Joden. Ook de totstandkoming van dit boek werd dus geconfronteerd met islamisering.

De uiteindelijke cover toont een iconische foto genomen op de Olympische Spelen in Rio de Janeiro in 2016, waarop twee beachvolleybalsters zijn te zien die strijden om de bal die vlak boven het net zweeft. Het zou een typische volleybalfoto zijn zoals er miljoenen bestaan, ware het niet dat de Egyptische volleybalster van top tot teen bedekt is; alleen gezicht, handen en voeten zijn zichtbaar (eigenlijk ziet het eruit als een boer-kini). De Italiaanse volleybalster draagt daarentegen de gewone, typische sportbikini. Ook van de beachvolleybalwedstrijd tussen Egypte en Duitsland werden zulke foto's genomen, en ze gingen de wereld rond. De commentaren waren voorspelbaar: enerzijds lovend omdat moslimvrouwen op die manier kunnen en mogen meedoen aan een dergelijke sport op de Olympische Spelen, en anderzijds afkeurend. Ik behoor tot de laatste categorie omdat er, typisch voor de islamisering van onze samenleving, alleen voor moslima's en voor niemand anders een uitzondering op de geldende kledijcode is gemaakt. En bovendien omdat de islamitische lichaamsbedekking voor meisjes en vrouwen, ongeacht de intentie van de individuele draagster, symbool staat voor de vrouwenonderdrukkende islamitische ideologie.

De finale van het provinciaal kampioenschap dameszaalvoetbal tussen Gunek Kraainem en Lart Bruxelles werd door de scheidsrechter verboden omdat drie speelsters van Lart Bruxelles een hoofddoek droegen.¹⁷ Maar de club diende klacht in en kreeg gelijk van de Arbitragecommissie: een hoofddoek dragen tijdens de wedstrijd wordt dus toegelaten. Zou iemand met een bolhoed (of pastavergiet) op het hoofd mee mogen zaalvoetballen? Andere vraag: zou ook het gerenommeerde tennistoernooi Wimbledon, dat bekendstaat om zijn strikte kledijcode, een uitzondering maken voor moslima's die zich van top tot teen, al dan niet in het wit, (wensen te) bedekken? Mijn inschatting: als het een goede en populaire tennisspeelster zou betreffen die geld opbrengt, dan zal dat gebeuren, net zoals de hijab salonfähig wordt gemaakt en wordt gepromoot om een markt met een grote groep potentiële consumenten aan te boren en geld te verdienen – zie Nike (de sporthijab), L'Oréal (reclame voor shampoo met een gehoofddoekte moslima), Mattel (een Barbie met hijab, de 'hijarbie'), Hema (de verkoop van hoofddoeken) enzovoort. Natuurlijk begrijpen die merken ook heel goed dat de hoofddoek (media-)aandacht genereert. En uiteraard is het enige doel van zulke multinationals en bedrijven om op te vallen en zo geld te verdienen.

Tenzij het beroepsmoslims zijn die een dergelijke beslissing nemen, is hun intentie dus niet om te islamiseren, maar het leidt er wel toe (*indirecte of niet-intentionele islamisering*). De kapitalist zal het touw nog verkopen waaraan hij zelf wordt opgehangen. Wim van Rooy schrijft dat dit verraad aan onze cultuur en vrije samenleving “te wijten is aan het hyperhumanisme van de onnozele halzen, en aan het gedachteloze affairisme van de kapitalist die met de oliewereld uitstekende zaken kan doen, of hoe links en rechts elkaar organisch vinden.”¹⁸ In reactie op de toenemende verkoop van islamitische hoofddoeken door kledijketens zoals H&M, Marks en Spencer en door luxemerken Dolce & Gabbana, zei de Franse minister voor Kinderen, Families en Vrouwenzaken Laurence Rossignol: “Die bedrijven zeggen dat ze geen enkele manier van leven propageren en dat het elke vrouw vrij staat aan te trekken wat bij haar past. Maar ondertussen onthouden ze zich van elke sociale verantwoordelijkheid en moedigen ze aan dat vrouwen zich moeten bedekken of opgesloten worden.”¹⁹ Wanneer kledingketen H&M met een zwart jongetje als model reclame maakt voor een kindertrui waarop staat ‘Coolest monkey in de jungle’, misschien een ongelukkige combinatie maar absoluut geen racisme, staat de wereld op haar kop;²⁰ wanneer H&M sokken verkoopt waarop een heel klein patroon is te zien dat toevallig, ondersteboven, een klein beetje lijkt op ‘Allah’ in het Arabisch, dienen verschillende moslims een klacht in en worden de sokken uit de rekken gehaald;²¹ maar wanneer H&M in een campagne trots het eerste model met islamitische sluier introduceert, misschien wel het vrouwonvriendelijkste (vestimentaire) symbool ooit, is er geen enkel probleem en wordt dat door de mainstream media bejubeld als een toonbeeld van diversiteit en multiculturaliteit. Dan luidt het: “Een aantal westerse modemerken is al bezig de enorme, voor hen nog braakliggende markt van moslimconsumenten – die wereldwijd 1,6 miljard mensen telt – te exploreren. Onder meer DKNY, Tommy Hilfiger en Mango lanceerden al speciale ramadan-collecties of ontwierpen moslimvriendelijke lange, vaak wijde jurken.”²²

Je vraagt je af hoe de vele miljoenen meisjes en vrouwen die dagelijks mentaal en/of fysiek lijden onder of als gevolg van de symboliek van de islamitische sluier, van welk allooi ook, naar een dergelijke evolutie kijken; of de moedige activistes in de islamitische wereld, die met gevaar voor eigen leven strijden tegen hoofddoek, nikab of boerka, die hen

wordt opgelegd door een islamitisch regime en/of door imam, vader, broer of moslingemeenschap door middel van dwang, intimidatie en geweldsdreiging. Het is niet omdat er uitzonderingen op de regel bestaan die er werkelijk helemaal zélf voor kiezen om zich op islamitische wijze te bedekken, dat dit iets verandert aan de eeuwenoude en in de islamitische theologie en praktijk verankerde totalitaire en vrouwenonderdrukkende symboliek en de wijdverspreide ellendige, inhumane gevolgen daarvan. Uitzonderingen op de regel kun je áltijd vinden, maar ze veranderen de regel niet. Die redenering maken wij ook niet voor bijvoorbeeld het hakenkruis of de swastika, die, na eeuwenlang te zijn gebruikt door diverse religies en volkeren (al dan niet in licht gewijzigde vorm), eigenlijk wél eerder uitzonderlijk is gebruikt door het antisemitische en totalitaire nationaalsocialisme. Eigenlijk is het swastika-symbool door het nationaalsocialisme gekaapt, maar toch is het *not done* om in het Westen op straat te lopen met een T-shirt (of een tatoeage of ostentatieve halsketting) waarop een opvallende, herkenbare swastika prijkt – ook al zou de drager daarmee willen verwijzen naar hindoeïsme, jainisme of boeddhisme en niet naar het nationaalsocialisme. Ziet u al een bekend kledingmerk met zulke T-shirts of juwelen uitpakken?

Gecombineerde Jodenster en swastika

De islamitische sluier is qua symboliek eigenlijk een gecombineerde Jodenster en swastika, en hij zou dus exact dezelfde walging en afkeuring moeten losmaken en verbodsbepalingen moeten inluiden. Immers, wanneer meisjes en vrouwen worden gedwongen zich te bedekken – wat inherent is aan zijn islamitische betekenis – is de islamitische sluier te vergelijken met de Jodenster tijdens de Duitse bezetting. Zoals de Jodenster de Jood de-individualiseerde, de Jood als ‘onrein wezen’ bestempelde en aangaf dat de ariër superieur is, zo doet islamitische lichaamsbedekking voor meisjes en vrouwen hetzelfde met de moslimvrouw ten opzichte van de moslimman. De Iraanse schrijfster Chahdortt Djavann, die van Iran naar Parijs vluchtte, zegt: “De sluier is de Jodenster van de moslimvrouw, zichtbaar teken van haar status als Untermensch. In de Tweede Wereldoorlog was de gele ster een signaal dat elk geweld tegen Joden was toegestaan. In feite heeft de sluier in islamitische landen

dezelfde functie. Voor islamisten is de vrouw een kleine Jodin die men naar geloven kan onderdrukken, mishandelen en zelfs stenigen. Het liefst zouden de islamisten alle vrouwen hetzelfde lot laten ondergaan als de Joden onder het nazisme. Maar ja, je hebt ze nou eenmaal nodig om je eten te bereiden, je seksuele lusten op bot te vieren, om mannelijke kinderen te krijgen. Vrouwen die zeggen dat ze aan de sluier hun vrijheid danken, verlenen hand- en spandiensten aan hun onderdrukkers. Net als de kapo's (kampoudsten) in Dachau of Ravensbrück. Ik vind mijn vergelijking met het nazisme daarom helemaal niet overdreven. Dat diezelfde islamisten de wereld willen zuiveren van alle Joden bewijst eens te meer dat antifeminisme en antisemitisme twee kanten van dezelfde medaille zijn. Als een fundamentalist een Jood een hand geeft wast hij zich daarna: dat doet hij ook na lijfelijk contact met een vrouw. Beide zijn in islamistische ogen onreine, minderwaardige wezens.²³ Tegenover de niet-moslim en de niet-islamitische samenleving of cultuur, is de islamitische lichaamsbedekking voor meisjes en vrouwen te vergelijken met wat de swastika was tijdens de Duitse bezetting: een ostentatief symbool van instemming met een totalitair systeem. De islamitische sluier is immers een van de uitdrukkingen van de islamisering of het staatkundig streven van de islam, namelijk de totalitaire islamitische wet of sharia, die haaks staat op de democratische rechtsstaat en een vrije samenleving.

Filosoof Etienne Vermeersch noemde de boerka "als symbool erger dan de swastika";²⁴ politiek filosoof en publicist Dirk Verhofstadt (broer van) en ex-Groen-politicus Luckas Vander Taelen bestempelen de boerka dan weer als "het equivalent van de Jodenster".²⁵ Alledrie de heren zouden moeten erkennen dat de symboliek van eender welke islamitische sluier – of nog breder: aparte islamitische lichaamsbedekking voor meisjes en vrouwen, zoals ook de boerkini – dezelfde is als die van de boerka. Chahdort Djavann vindt de term hoofddoek te beperkt en dus gebruikt ze het woord 'sluier'. De Algerijnse feministe Wassyla Tamzali stelt terecht dat het enige verschil tussen hijab, chador, nikab en boerka (of boerkini) de oppervlakte van het textiel is: ongeacht grootte en bedekkingsgraad staat elke islamitische sluier voor de minderwaardige positie van de vrouw in de islam.²⁶ De islamitische sluier is met andere woorden een door en door seksistisch symbool. De mohammedaanse

traditie (Hadith) leert dat vrouwen in Medina steeds werden lastiggevallen door hitsige mannen. De islamitische profeet Mohammed besloot toen dat moslimvrouwen zich moesten sluiëren om aan mannen kenbaar te maken dat ze niet beschikbaar zijn. Dat impliceert dat niet-gesluisde vrouwen wél mogen worden lastiggevallen. Mohammed koos ervoor om deze mannen niet te wijzen op hun laakbare gedrag, integendeel. De islamitische sluier symboliseert dus de seksuele onrijpheid en onverantwoordelijkheid van mannen. Hij beschermt hun gevoel van superioriteit en verhindert dat ze volwassen worden en leren zichzelf te beheersen. Over die moslimmannen schrijft de Frans-Marokkaanse islamcritica Zineb El Rhazoui, overlever van de bloedige jihad-moorden op het Franse satirische magazine *Charlie Hebdo*: “De hoofddoek is nooit meer geweest dan een uitbreiding van de muren van hun harem in de buitenlucht.”²⁷

Volgens de islam moeten vrouwen zichzelf bedekken om te voorkomen dat mannen opgewonden raken en wellicht zo hun toegang tot het paradijs verliezen. De islamitische leer bestempelt de vrouw immers als belangrijke bron van ‘fitna’ (een – in negatieve zin – beproeving of verleiding voor de moslim, dus eigenlijk zowat alles wat niet-islamitisch is): op de schouders van de vrouw zitten 99 duivels die het allemaal op de arme moslimman hebben gemunt. Dat in de islamitische cultuur aangerande of verkrachte vrouwen doorgaans als dader in plaats van als slachtoffer worden gezien, is daarvan het zieke gevolg. Naar aanleiding van de eind 2010 begonnen opstanden in de Arabische wereld schreef de Egyptisch-Amerikaanse Mona Eltahawy: “Ja, het zijn de mannen die zich niet kunnen beheersen op straat, waar van Marokko tot Jemen seksuele intimidatie endemisch is. Het is vanwege de mannen dat zoveel vrouwen worden aangemoedigd zich te bedekken. De metro van Caïro heeft een compartiment alleen voor vrouwen om ons te beschermen tegen afdwalende handen en ergere dingen; een groot aantal Saoedische winkelcentra is alleen toegankelijk voor families, waardoor alleenstaande mannen de toegang wordt ontzegd tenzij ze een vereist vrouwelijk familielid tevoorschijn kunnen toveren om hen te vergezellen.”²⁸ Eltahawy zegt: “Noem me een Arabisch land en ik laat je een litanie horen van misdaden tegen vrouwen die daar worden begaan.”²⁹

Naast de Hadith laat ook de Koran weinig ruimte voor interpretatie: in soera 33 vers 59 staat dat een moslima, met name de vrouwen van Mohammed, zich moet bedekken. Soera 24 vers 31 zegt dat vrouwen hun kuisheid moeten bewaren en hun schoonheid niet mogen onthullen, en dat hun sluijer daartoe hals en borst moet bedekken. Er is geen enkele islamitische rechtsschool die stipuleert dat de islamitische sluijer een vrije keuze is. De minderwaardige positie waartoe de islamitische leer de vrouw veroordeelt, is helder. Arabist Hans Jansen stelt dat “de sharia de man een soort voogdij-toezicht over zijn vrouw geeft. In de meeste islamitische landen wordt dat door de overheid zo geïnterpreteerd dat de vrouw een briefje van haar man nodig heeft als ze een paspoort wil aanvragen, of als ze het land uit wil”.³⁰ De islamitische wet, aldus Jansen, “geeft de man het recht zijn huwelijk te ontbinden door eenzijdige verstoting van zijn vrouw. Wanneer de man zijn vrouw aan de kant of op straat zet, maar weigert haar te verstoten, dan heeft die vrouw het afwachten. Zij heeft als vrouw niet het recht haar huwelijk eenzijdig te beëindigen. De man heeft bovendien het recht die verstoting eenzijdig weer te herroepen. Wanneer de vrouw na jaren getreiter voldoende in de greep van de wanhoop is geraakt, zijn de meeste mannen wel bereid tegen betaling een definitieve niet-herroepbare verstoting uit te spreken.”³¹

Koran en de Hadith degraderen meisjes en vrouwen. Zo staat in soera 4 vers 34 dat mannen hun vrouw mogen slaan. Over de vrouwenhaat van de islam schrijft Chahdortt Djavann: “de eer van de moslims wordt schoongewassen met het bloed van meisjes! Wie nooit vrouwen in de kraamzaal hun wanhoop heeft horen uitschreeuwen, waar ze een meisje op de wereld hadden gezet in plaats van de gewenste zoon, wie sommigen van hen nooit heeft horen smeken, de dood heeft horen afroepen over hun dochter of over henzelf, wie nooit de ontredde heeft gezien van een moeder die haar gelijke op de wereld had gezet, zij die haar later haar eigen lijden in het gezicht zal gooien, wie nooit moeders heeft horen zeggen ‘Gooi haar in de vuilnisbak, verstik haar, het is een meisje!’, uit angst voor de slagen die zij zou krijgen of voor verstoting, die kan niet begrijpen wat een vernedering het is om een vrouw te zijn in de moslimlanden.”³² En als moslimmeisje ben je al heel snel een moslimvrouw. Djavann: “In de islam is een meisje meerderjarig vanaf haar negende.”³³

Het Antwerps Atheneum

Dat menig gesluierde moslima in Europa niet op de hoogte is van de totalitaire en vrouwenonderdrukkende symboliek van de islamitische sluier en/of er wérkelijk helemaal zelf voor kiest, is van geen betekenis voor het resultaat: islamisering van de samenleving en dwang, intimidatie, bedreigingen en onveiligheid voor wie ervoor zou willen kiezen geen enkele vorm van islamitische lichaamsbedekking te dragen. Dat werd bijvoorbeeld duidelijk in het Atheneum van Antwerpen, waar directrice Karin Heremans in 2009, na vele jaren gepieker en geworstel, uiteindelijk niet anders kón dan een hoofddoekenverbod uitvaardigen. Door de groepsdruk, dwang en intimidatie door moslims hadden meisjes immers de vrijheid niet meer om zich níet islamitisch te bedekken. Dat een meerderheid of significante minderheid van moslims via intimidatie en groepsdruk haar wil oplegt om de hoofddoek te dragen, lukt gemakkelijk omdat ze de verderfelijke islamitische principes rond de vrouw en seksualiteit aan hun kant hebben en omdat bovendien de islamitische leer moslims doodsbang maakt om als een slechte moslim of afvallige te worden bestempeld. Een hoofddoekenverbod was tegen de zin van Heremans: begrijpelijkerwijze beschouwde ze dat als *last resort* en ze had dan ook herhaalde malen geprobeerd om met moslimleerlingen te praten om tot een oplossing te komen. Daar waren weleens afspraken uit voortgekomen maar die werden niet nageleefd, want een overeenkomst of contract tussen een niet-moslim en een moslim is in wezen niets waard en kan volgens de islam in principe alleen van tijdelijke aard zijn. De islamisering bleek eenvoudigweg te sterk. Heremans: “Het aantal moslimleerlingen steeg met een derde. Ongeveer 60% van onze moslimmeisjes draagt een hoofddoek. (...) Radicale moslimjongeren zetten meisjes nu onder druk om een hoofddoek te dragen. We zagen plots leerlingen met lange gewaden. Veel meisjes verlieten de school om deze redenen. We zagen ook meisjes die in onze school een hoofddoek droegen, maar op straat niet. Ze deden het alleen om er op school bij te horen. Op zo’n moment hoor je in te grijpen. Het evenwicht was weg. (...) Het is de enige manier om meisjes te beschermen die geen hoofddoek willen dragen. Met het verbod garanderen we de gelijkwaardigheid en de vrijheid van onze leerlingen.”³⁴

Heremans noemt de hoofddoek “een ernstig probleem”, en toen ze het hoofddoekenverbod invoerde kreeg ze bedreigingen die “niets aan

de verbeelding overlaten”.³⁵ Ze stond dan ook een tijd onder politiebescherming. Dat een schooldirectrice in onze samenleving met de dood wordt bedreigd en door de politie moet worden bewaakt, is natuurlijk te gek voor woorden, en men kan dat zich van geen enkele andere (import)‘religie’ voorstellen. De islamkritische Etienne Vermeersch, die niet alleen onder druk werd gezet door islamitische organisaties maar ook doodsb bedreigingen van moslims kreeg en in 2006 politiebescherming moest krijgen, stelde in dat verband: “Ik heb het christendom vroeger hard aangepakt, maar kreeg nooit bedreigingen. ‘We gaan voor u bidden’, kreeg ik toen te horen. De islam is daar veel dreigender in.”³⁶ Wat op het Antwerps Atheneum op microschaal is gebeurd, is letterlijk en figuurlijk een schoolvoorbeeld van wat elders in de samenleving en op grotere schaal bezig is te gebeuren. Toch wordt islamitische lichaamsbedekking voor meisjes en vrouwen in onze contreien vooral gefaciliteerd, gepropageerd en salonfähig gemaakt.

Stockholmsyndroom

De moslima’s in onze contreien die er helemaal zélf voor kiezen om zich te bedekken, steken in feite hun middelvinger op naar hun vele miljoenen onderdrukte moslimzusters, naar meisjes en vrouwen die hun leven zouden geven om evenwaardig, zonder dwang en zonder zich islamitisch te moeten bedekken door het leven te kunnen gaan. Dat soort verwerende, naïeve of aan het stockholmssyndroom lijdende moslimmeisjes weten het allicht niet, maar in 1923 schreef Hoda Shaarawi geschiedenis toen ze in Egypte, als symbool voor de bevrijding van de vrouw, voor de ogen van de media haar hoofddoek afgooide. Zineb El Rhazoui zegt dat ze “niet snapt hoe je kunt opkomen voor de hoofddoek als die in andere landen wordt gebruikt om miljoenen vrouwen te onderdrukken.”³⁷ Vrijwillig gesluierte moslima’s maken eigenlijk ostentatief duidelijk dat ze een hekel hebben aan de vrije samenleving en westerse beschaving. De Franse filosofe Elisabeth Badinter heeft voor hen een niet mis te verstane boodschap: “Eigenlijk misbruikt u democratische vrijheden door ze in stelling te brengen tegen de democratie. Of u het nu uit ondermijning doet, uit provocatie of uit onwetendheid, het echte schandaal is de klap die u uitdeelt aan al uw onderdrukte zusters die de dood riskeren

om eindelijk van de vrijheden te kunnen genieten die u zo veracht.”³⁸ Chahdortt Djavann zegt in dat verband: “Tegen het handjevol islamitische vrouwen (...) dat behoorlijk werk heeft en ervoor gekozen heeft de sluier te dragen, zou ik willen zeggen dat perversiteit bestaat: er zijn naar verluidt prostituees die hun lichaam verkopen zonder dat dit echt noodzakelijk is, louter voor hun plezier.” En: “Als moslimmeiden in Nederland beweren dat het dragen van de sluier hen heeft geholpen bij hun emancipatie dan zeg ik: ‘jullie zijn niet geëmancipeerd dankzij het dragen van de sluier, maar door het feit dat jullie een westerse opvoeding hebben genoten in een land waar de rechten van de mens worden gerespecteerd.’”³⁹

De Duits-Turkse advocate, vrouwenrechtenactiviste en islamhervormster Seyran Ateş zegt: “Komaan, kijk toch eens goed naar die vrije keuze. Weet je wat ik altijd zeg: ga als vrouw eens een jaar in een islamitisch land leven. Als je terugkomt, praten we opnieuw.”⁴⁰ Darya Safai vertelt: “Ik ga vaak in scholen spreken. Jonge moslimmannen vertellen me dat ze nooit zouden trouwen met een meisje zonder hoofddoek. Kan je van een bewuste keuze spreken, als je als jong meisje het risico loopt in je gemeenschap nooit een man te vinden? Of als je op straat beledigingen naar je hoofd geslingerd krijgt? En zelfs al is het een vrije keuze, dan nog vind ik ze verkeerd. Ja, we leven hier in een land waar een vrouw vrij is en volgens de wet gelijk wordt behandeld, ook al draagt ze een hoofddoek. Dat maakt de hoofddoek nog geen instrument van emancipatie. Het is net dankzij de laïcisering van de staat dat zoiets kan. Het is dankzij onze waarden dat moslimmeisjes hier vrij kunnen zijn. Je moet de zaken niet omdraaien.”⁴¹ Zineb El Rhazoui stelt: “Vrouwen die zeggen dat ze de vrijheid moeten hebben die te dragen zitten ernaast. Het is een instrument van onderdrukking.”⁴² Ze betoogt dat wanneer je als vrouw oproept tot een strikte toepassing van de islam (inclusief de hoofddoek), je aan “het stockholmssyndroom lijdt”⁴³. Darya Safai zegt dat de hip geklede moslima’s met hoofddoek haar verdriet doen: “Het is geen accessoire zoals schoenen of een handtas. Tegenover al die miljoenen vrouwen die verplicht gesluierd door het leven gaan, vind ik het zelfs behoorlijk egocentrisch. Je kan dat kledingstuk niet enkel vanuit je eigen perspectief bekijken.”⁴⁴

Het is inderdaad een decadent egocentrisme, en in die zin zijn die mondige hoofddoekpropagerende moslima’s in het Westen, voor zover